

Geheim transport

Helene Bakker

Een dure zwembroek

‘Hoe vind je deze, Abel?’

De moeder van Abel trekt een geruite zwembroek uit een stapel zwembroeken.

‘Nee, geen ruitjes. Dat is stom’, zegt Abel.

‘Deze dan, of die?’

Zijn moeder haalt *achtereenvolgens* een rode, een lichtblauwe en een zwarte zwembroek uit de stapel. Maar Abel heeft zelf al een donkerblauwe te pakken.

‘Deze is mooi. Kijk ... er zit een binnenbroek in, en een zakje voor kleingeld.’

Zijn moeder kijkt naar het prijskaartje. Ze zucht.

‘Veertig euro, dat is wel heel veel voor een zwembroek.’

‘Hè, toe, mam. Ik wil niet voor gek lopen. Mag ik hem passen?’

Abel kijkt zijn moeder lief aan. Die schudt haar hoofd, maar toch geeft ze toe.

‘Oké, pas hem dan maar.’

Even later verschijnt het hoofd van Abel uit het pashokje.

‘Hij past, hoor! Zie je wel? En ik kan hem ook gewoon als korte broek dragen.
In deze zijzak past precies mijn telefoon.’

Hij komt het pashokje uit en gaat in een stoere houding staan.
Zijn moeder lacht. ‘Je bent net een ... Hoe noem je zo’n man ook alweer?’
‘Een bodybuilder.’
‘Ja.’
‘Mag ik hem?’
‘Nou, vooruit.’

‘Zal ik de zwembroek inpakken, mevrouw?’, vraagt het meisje bij de kassa.
‘Nee, dat hoeft niet. Mijn zoon stopt hem straks in zijn rugzak. Hij gaat morgen op vakantie.’
‘O, ja?’, zegt het meisje en kijkt naar Abel.
‘Ja,’ zegt Abel, ‘ik ga kamperen in Spanje.’
Het meisje lacht. ‘Ja, daar heb je wel zo’n broek nodig’, zegt ze.

Alles klaar?

Abel heeft de spullen die hij mee wil nemen al klaargelegd op zijn bed.

De nieuwe zwembroek legt hij erbij.

‘Mam, wil je even *controleren* of ik alles heb?

Dan kan ik inpakken!’, roept hij naar beneden.

Hij heeft de oude rugzak van opa Abel gekregen, de vader van zijn moeder. De opa naar wie hij vernoemd is. De rugzak is heel zwaar, zelfs zonder dat er iets inzit. Abel *schat* het *gewicht* op 5 kilo.

Dat is meer dan twee keer zo zwaar als een moderne rugzak, weet hij. Maar het maakt hem niets uit. Hij hoeft er toch niet mee te lopen.

Hij hoeft hem morgenochtend alleen in de auto te leggen. Zijn vriend Rik komt hem ophalen, samen met zijn ouders.

Abels moeder komt zijn kamer in. Ze kijkt naar wat er op bed ligt.

‘Je hebt alles. Alleen je paspoort zie ik niet.’

‘Hier, die zit al in de rugzak’, zegt Abel en hij laat zijn paspoort zien.

‘Nee, joh. Je paspoort moet je ergens anders bewaren.

Ik heb nog wel ergens een zakje voor om je nek. Dan kun je hem niet verliezen. Ik zoek het wel even. Pak jij de rugzak maar in.’

Abel stopt zijn spullen één voor één in de rugzak. Hij vindt het best spannend om weg te gaan. Hij heeft nog nooit gekampeerd. Hij gaat eigenlijk nooit op vakantie. Zijn moeder heeft daar geen geld voor. Ze heeft geen baan, en van het geld van de uitkering *houdt* ze niets *over*.

Abel heeft geen vader meer. Die is al vier jaar dood. Hij was op bezoek bij zijn ouders in Turkije, toen hij ineens dood neerviel. Abel is toen met zijn moeder naar de familie in Turkije gegaan. Maar dat was natuurlijk geen vakantie.

Rik weet dat Abel zich ’s zomers altijd verveelt. Daarom heeft hij gevraagd of Abel mee wil op vakantie naar Spanje. Ze gaan naar een natuurcamping in de Pyreneeën. Dat zijn de bergen op de grens van Spanje en Frankrijk.

Abel vond het meteen geweldig. Maar Abels moeder maakte zich zorgen.

‘Wat kost dat wel niet?’, riep ze uit.

‘Niet veel’, zei Abel. ‘Kamperen is goedkoop. En ik denk niet dat Riks ouders een *vergoeding* voor de reis en het eten willen hebben. Ze vinden het fijn voor Rik als ik meega.’

En dat was ook zo.

De ouders van Rik wilden niet dat Abel iets zou betalen. En ze hadden *genoeg* kampeerspullen. Dus Abel hoefde geen slaapzak en matje te kopen. Dat *gaf de doorslag* voor Abels moeder. Ze vond het goed dat hij meeding.

Abel heeft net zijn rugzak gepakt, als zijn telefoon gaat. Het is Rik.

‘Hé, man. Ben je er klaar voor?’

‘Yes.’

‘Ik moest van mijn moeder zeggen dat je je paspoort niet moet vergeten. En je moet hem niet onderin je tas stoppen.’

‘Dat zei mijn moeder ook al. Ik zal hem om mijn nek hangen.’

‘Heel goed! Ik zie je morgenochtend om kwart voor vijf!’

‘Yes.’

Naar Spanje

Precies om vijf uur start Riks moeder de auto. Abels moeder staat bij het open raampje van Abel. 'Bel je als je er bent?', vraagt ze. Abel ziet dat ze tranen in haar ogen heeft. 'Ja, mam', zegt hij. Ook hij moet even slikken. En dan vertrekken ze.

De *route* gaat door België, via Frankrijk naar Spanje. Ze rijden vaak op tolwegen. Daar moet je betalen voor de snelweg. Om de twee uur stoppen ze. Riks ouders wisselen dan van plaats. Want ze rijden *allebei*. Ze rijden om de beurt. En wie moet plassen, kan dat dan meteen doen. Eten en drinken doen ze in de auto. 'Dan verliezen we geen tijd. Want we willen voor het donker op de camping zijn', legt Riks moeder uit. Er is genoeg: broodjes, salade, gekookte eieren, gebraden kip.

Om acht uur 's avonds rijden ze Spanje binnen. Na een paar kilometer *vermindert* de auto vaart.

‘Hier ergens moeten we naar rechts’, zegt Riks moeder.

‘Letten jullie ook op, jongens. Bij een wit bord met daarop “Rayo de sol” gaan we de weg af.’

Rik ziet het bord als eerste. Ze gaan een smalle weg in.

Abel kijkt vol spanning naar buiten. Kale rotsen en droog gras, meer ziet hij niet. Maar dan rijden ze omlaag, een dal in. Het gras wordt steeds groener en Abel ziet weer bomen en struiken.

‘We zijn er nu bijna!’, roept Rik. ‘Kijk daar, bij dat rode huis met twee vlaggen.’ Het is een Spaanse en een Nederlandse vlag. Want de baas van de camping is een Nederlander.’

Ze stoppen voor de deur van het rode huis.

‘Uitstappen!’, lacht Riks vader. ‘Jongens, zoeken jullie maar alvast een mooi plekje voor de tent. Wij gaan ons eerst aanmelden.’

Abel kijkt verbaasd om zich heen. Is dit een camping?, denkt hij. Er is geen tent te zien.

‘Kom, Abel. Achter het huis moeten we zijn.’

Rik begint te rennen. Abel rent achter hem aan. Achter het huis staan alleen bomen en dichte struiken.

Ze rennen over een smal paadje tussen de struiken door.

En dan ... Abels mond valt open van verbazing.

En zijn gezicht wordt knalrood.

De natuurcamping

Abel durft *nauwelijks* te kijken.

Rik en hij staan op een veld dat keurig *verdeeld* is in plekken voor tenten. *Ieder* plekje is bezet.

Overal zitten mensen. Uit een van de tenten komt een meisje naar buiten.

Ze ziet Rik en begint te stralen.

‘Rik! Wat leuk dat je er weer bent’, roept ze.

Rik straalt ook. Hij loopt zomaar op haar af en geeft haar een zoen.

Dat hij dat durft .... want het meisje heeft niets aan.

Ze is net als al die andere mensen helemaal bloot!

Abel draait zich om.

Met een boos gezicht staart hij naar de bosjes.

Waarom wist hij niets van al die naaktlopers af?

Rik loopt terug naar Abel. Hij slaat hem op zijn schouder en zegt: ‘Sorry, we zijn niet op een natuurcamping, maar op een naturistencamping. Ik durfde het niet tegen je te zeggen, want dan was je misschien niet meegegaan.’

‘Dat klopt. Als je maar niet denkt dat ik bloot ga lopen’, zegt Abel boos.

‘Dat hoeft ook niet. Je mag best je zwembroek
aanhouden. Dat deed ik vorig jaar eerst ook.’
‘En nu?’
‘Net als iedereen.’
‘Dus bloot?’
‘Ja.’
‘Nou, ik echt niet, hoor.’ Abel duwt de arm van Rik
weg.
‘Je bent boos, hè’, zegt Rik.
‘Ja.’
‘Kom, we gaan een plek voor de tent zoeken.
En jij moet straks je moeder nog bellen. Dat heb je
beloofd.’

Met gebogen hoofd loopt Abel achter Rik aan.
Ze steken het veldje over, lopen om een
toiletgebouw heen en komen op een tweede veld.
Ook hier is iedereen bloot. Maar er is nog wel een
aantal plekjes vrij.
Toevallig ook één helemaal achteraan, onder een
boom. Dat vindt Abel de beste plek. Hier hoeft hij
niet tussen al die blote mensen te zitten.
Rik vindt het prima. ‘Ik ga mijn ouders zeggen waar
we zitten. Bel jij dan even je moeder.’

Het wordt een kort telefoongesprek. ‘We zijn er.
We gaan nu de tent opzetten.’
Over de camping zegt hij niets.